

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 302.

CLEVELAND, OHIO. WEDNESDAY MORNING, DECEMBER 26TH, 1934.

Zanimive vesti iz živ- V počasti monsignora ljenja ameriških Slovencev

V Chicagu je umrl rojak Rudolf Trampuš, star 30 let in rojen v Chicagu. Ranjki je bil in znanega Antona Trampuša, starega naseljenca, ki je bil doma iz Metlike. Ranjki zapuča ženo.

Iz Broughtona, Pa., se poroča: Dne 6. decembra je umrl rojak John Frelih, star 46 let, doma iz Leskovca nad Škofov Loko. Zupčica ženo in 6 nedostaslih otrok. John je bil brat Frank Freliha, ki ga je ubil avtomobil dne 6. novembra. Oba sta prišla skupaj iz stare domovine pred 24. leti in oba tekom enega meseca umrla.

Rojak Frank Čeh in njegova oproga Josipina, Grand Haven, Mich., kjer živita na farmi, sta tudi praznovala 50-letnico svoje poroke. Čeh je voje čase vodil gostilno v Chicagu.

V Pueblo, Colo., je umrla ojakinja Stanislava Čulig, stara 61 let. Bila je vdova po potojnem Jos. Čuligu, ki je bil ilno delaven na društvenem polju. Za ranjko žalujejo tri sinovi, dve hčeri, dva brata in štiri sestre.

Medicine Hat, Alta, Kanada, žena rojaka Johna Pokornika je zadnjih teden porodila dvojke, dečka in deklico, toda dečka je bila rojena tri dni in est ur za dečkom in je drugi dan po porodu umrla. Pokornikova ni imela zdravnika. Ko je bil zdravnik poklican po drugem porodu, se je izjavil, da je bilo drugo dete pripravljeno za porod takoj za prvim, oda se je nekje zataknilo in če bi bil zdravnik navzoč, bi lahko pomagal k normalnemu porodu. Pokornica ima že pet parov dvojčkov in dečka.

Pokojni Latkovič

Kot smo poročali je preminil Marko Latkovič, rodom Hrvat, star 52 let, doma iz Radinova Brda. Bil je član fare sv. Nikole in 36. cesti in član dr. št. 21 UZB in društva št. 26 HBZ. Po pogoprege Ane zapuščaše slesče otroke: Mary, poročena Devivuk, Diana, poročena Keserič, Iarta, Antonette, Marko, Eli, Nikola in Ana Maršič, ki se nahaja v starem kraju. Pogreb ranjkega se vrši v četrtek ob 9. uri dopoldne iz hiše žalosti v cerkev sv. Nikolaja pod vodstvom A. Grdina in Sinovi.

Letna seja

Odbor skupnih društev fare sv. Vida naznana, da radi važne za vzroka se bo vršila letna seja in volitev odbora za leto 1935 v četrtek, 27. decembra ob 7:30 večer. Prosie vse izvoljene zastopnike, da se gotovo udeležijo, da se bo vršila v stari šoli sv. Vida.

Sneg za božič

Precej pozno v večer pred božičem je sneg pokril mestne ulice, tako da se je sv. Miklavž lahko pripeljal s svojim spremstvom. Na božični dan se je pa skoraj stopil, dočim bo danes mrzleje vreme.

Prvo dete

Prvo dete, ki je bilo rojeno na božični dan je 5 funtov in 12 uncij. Ta deka je porodila Mrs. Wilk v mestni bolnici. Rona je bila ob 12:01 zjutraj na božični dan.

V počasti monsignora Domladovaca

Preteklo nedeljo je bil ustoljčen edini hrvatski monsignor v Ameriki, Rt. Rev. Michael G. Domladovac, župnik hrvatske cerkve sv. Pavla na 40. cesti v Clevelandu. Včeraj so mu naklonjeni farani in prijatelji privedli banket, katerega se je udeležilo nad 700 oseb. Tekom banketa je bil tudi burno pozdravljen češki prelat Rt. Rev. Zlamal, ki je bil pred mnogimi leti poslan v domovino, da dobija kaj hrvatskih duhovnikov za Ameriko. Rt. Rev. Zlamal je tedaj izbral mladega Domladovca. Tekom banketa se je vršilo lepo petje, godba. Mnogo daril je bilo izročenih novemu monsignoru v priznanje njemu. Med drugimi so bili navzoči tudi: kongresman Martin Sweeney, vrhovni sodnik Dempsey, sodnik Frank J. Lausche, Father Medina iz Barbertona, Rev. Ilija Sečović, councilman Crown, državni poslanec Boyd, Matt Brajdič, pionir hrvatske fare sv. Pavla, Michael Cerrezi, častni konzul Jugoslavije v Clevelandu, Paul Gusdanovič, Anton Grdina, Rev. Hranilovich, policijski čelnik Charles Fox iz Euclida (Hrvat) in mnogo drugih.

Naši novi državljanji

Pretekli petek se je vršilo zaslisanje na zvezni sodniji za ameriško državljanstvo. Sledeci naši ljudje so dobili ameriško državljanstvo pravico: Jack Avčin, A. Rijavec, F. Benčina, Joe Crnkevich, Elia Grozdanov, Geo. Hrvatin, John Hrovat, Caroline Kaliope, Frances Kavc, Joseph Sineck, Joseph Sturik, Angela Mišič, skupaj 12 novih naših ameriških državljanov. Zadnji smo jih izkazali 263, danes 12, skupaj 275 novih ameriških državljanov jugoslovanskega rodu v Clevelandu v tem letu. To je zadnje zaslisanje v letošnjem letu. Prihodnje zaslisanje za državljanstvo se vrši 18. januarja, 1935. Vsem novim našim državljanom iskrene čestitke!

Ogromne prodaje

Vsi trgovci v mestu poročajo, da niso meli že šest let enako visoke kupčine kot so jo imeli za letošnji božič. V pondeljek popoldne so računa, da se je prodalo za nad 15 milijonov dolarjev blaga. Vse trgovine so bile dobesedno zasedene od kupovalcev. Ljudje so morali čakati ure, da so prišli na vrsto. Samo državne trgovine z opojno pijačo so prodale v pondeljek za \$150,000 blaga. Avto promet na ulicah je bil tak, da so se mogli avtomobili le počasno pomikati naprej.

Želite purana zastonj?

Dekliška Marijina družba fare sv. Vida nam naznana, da prirediti v petek, 28. decembra, svoj po-božični ples. Dekleta in fantje so prijazno vabljeni, zbrane pa tudi očeti in materje. Eden bo pri tem plesu dobil 15 funtov težkega purana, ki bo govorito dobrodošel za novo leto!

Božična pošta

Na glavnem pošti v Clevelandu so dobili dan pred božičem in na božični dan toliko pošte, da je niso mogli zmagati. 2,100 izrednih pismonoš in poštnih delavcev je bilo najetih za božič, toda očividno jih ni bilo dovolj. Mnogo božične pošte bo razdeljene šele po praznikih.

S Svetkovo ambulanco je bil prepeljan v bolnično poznani slovenski trgovec, mlekar Mr. Frank Dolšak, 448 E. 158th St.

Božična drevesa

Za božične praznike je bilo v Cleveland poslanih 110 železniških vozov božičnih dreves lanskog leto prodanih le 4,277,000.

Sin predsednika Roosevelta bil aretiran

Orange, Conn., 25. decembra. Franklin D. Roosevelt Jr., sin predsednika Roosevelta, je bil včeraj popoldne aretiran v tem mestu po policistu Petersonu radi prenagle avtomobilske vožnje. Roosevelt je spremjal njegov brat John. Predsednikov sin bo moral na sodnijo v tem mestu 31. decembra. Nahajal se je na potu iz univerze v Washington, da obiše očeta za praznike.

Dobra in slaba novica

Columbus, Ohio, 25. decembra. Carlton Dargusch, davčni komisar države Ohio, je včeraj izjavil, da državi Ohio ne bo mogče začeti s pobiranjem prodajnega davka pred 1. februarjem. Postava, ki je ustvarila prodajni davek, gre v veljavno 1. januarja, toda država je bila tako malo pripravljena za pobiranje tega davka, da bo vzelo pet ali šest tednov, predno bodo organizirani tozadevni uradi. Ohijski trgovci so v veseljem vzeli v načrtovanje to novico, ki jim omogočuje, da imajo tekom januarja meseca razne razprodaje, ne da bi bili podvrženi prodajnemu davku. Predno se more začeti s pobiranjem prodajnega davka, mora generalni državni blagajnik razdeliti nekako 420,000,000 prodajnih znakov okrajnim blagajnikom v vsaki izmed 88 county v državi. Te znake so vredne od 1 do \$3.00. Trgovci morajo nabaviti te znake, predno se začne s pobiranjem prodajnega davka. Slepneri trgovci morajo dobiti licenco od okrajnega avtoritorja, predno mu je dovoljeno prodajati po novem letu. Konzul Dargusch je tudi naznamnil, da bo država pobirala davek od prodaje žganja na kozarce v gostilnah. Prodaja vina in piva ne bo podvržena davku, niti ne bo treba plačati davka od pijače, ki jo kupite v državnih trgovinah. Trgovci, ki kupijo za \$24 ali več prodajnih znakov, dobijo 3% popusta.

Ranjki Frank Vidmar

Kot smo poročali je preminul rojak Frank Vidmar, ki je stalovan na 774 E. 156th St. Ranjki je bil v Ameriki 42 let, in je bil doma iz vasi Petane, fara Šmihel. Tu zapušča soprogovo Frances, dve hčeri, Frances Zagorc in Ano, dva sina, Joseph in Anton, brata Lojza in sestro Louise Nose. Ranjki je bil član dr. sv. Vida št. 25 KSKJ. Počeb ranjkega se vrši v četrtek ob 9. uri zjutraj iz hiše žalosti na 774 E. 156th St. pod vodstvom Frank Zakrajšek. Naše globoko sožalje družini. Naj bo ranjemu, mirna ameriška zemlja!

Korajža in edinost

Na Sveti večer je govoril predsednik Roosevelt svoj božični pozdrav ameriškemu narodu. Povdral je, da potrebuje ameriški narod bolj kot kdaj prej pogum in edinost, in je gotovo, da bo v prihodnjem letu presegal vse težave. Na božični dan je bil predsednik ves dan s svojimi otroci in vnuki.

V bolnicu

S Svetkovo ambulanco je bil prepeljan v bolnično poznani slovenski trgovec, mlekar Mr. Frank Dolšak, 448 E. 158th St.

Božična drevesa

Za božične praznike je bilo v Cleveland poslanih 110 železniških vozov božičnih dreves lanskog leto prodanih le 4,277,000.

Mlada malo umorila se stro in pet članov svoje družine

Dr. Vladimir Maček je spuščen iz zaporov

Zagreb, 25. decembra. Za božične praznike je bil izpuščen iz zaporov, v katerih je preživel zadnjih 18 mesecev, dr. Vladimir Maček, vodja hrvatskih irentistov. Dr. Maček so izpuščeni iz zaporov na izrecno željo regenta princa Pavla in na prizorišču ministarskega predsednika Jevtića.

Councilman Vehovec

Odkar je javnost zvedela o krizarski vojni, katero je začel naš councilman Anton Vehovec proti gangsterjem, hazardistom in nemoralnim elementom, dobiva skoro vsako minuto telefonske klice od stoterih ljudi, ki mu čestitajo v njegovem boju zoper temne elemente in mu obljubujejo pomoč. Vehovec je dobil dan pred božičem stotero klicev od ljudi iz drugih mestnih okrajev, ki pripovedujejo, da položaj v njih vardah ni nič boljši kot v 32. vardi. Prosijo Vehovca, da bi vzbudil tudi ostale councilmane, da bi začeli s čiščenjem. Councilman Reed iz 6. varde se je že oglasil in izjavil, da bo sodeloval z Vehovcem. Naš councilman je včeraj izjavil, da ima dokaze, da se plačuje dvema "visokima mestnima uradnikoma" ogromna podkupnina, da je dovoljeno temnim elementom imeti igralne stroje v svojih prostorih. "Vse kaže na krijeve v City Hall," je rekel Vehovec. "Do danes se ne morem imenovati visokih gospodarjev, toda ko dobim nadaljnje dokaze, se bo pečala z njimi velika porota."

Zambesi, 25. decembra. Nitij v predbožičnem času in na sam Božič, ki je v Rusiji seveda uradno odpravljen, niso vojaške sodnije boljševikov mirovale. 29. decembra so vseh prominentnih komunistov se je nahajalo včeraj pred sodiščem, otoženih, da so delali zato proti boljševiskemu diktatorju Stalinu. Sest nadaljnih oseb je bilo včeraj ustreljenih. Prikazuje se, da čaka smrtna obsođa, tudi vseh onih 29 oseb, ki so bile danes pred sodnijo. Areterirani je bilo tudi 43 mladih dečkov, ki so tudi otoženi zarote, dočim se vrše aretacije starejših ljudi po vsej Rusiji brez prestanka.

Novi uradniki

Društvo sv. Antonia, št. 138 C. K. of C., je izvolilo sledenje uradnike za 1935: predsednik Jos. Meglich, podpredsednik John Hrovat, finančni tajnik Anthony Skuly, 1074 E. 74th St., zapisnikar in bolniški obiskovalec Jos. Perpar, 5805 Prosser Ave., blagajnik Frank Turk, 16011 Waterloo Rd. Nadzorniki: Jos. Hrovat, John Sterle in John Hrovat ml. Reditelj Frank Debevc, vratar in zastavonos Anton Gregorčič. Zastopniki združenih društev fare sv. Vida: John Hrovat, Fr. Skrab, Zastopniki za Jugoslovanski kulturni vrt: Jos. Perpar, Fr. Debevc, dr. Perme, dr. Škrub in dr. Stasny. Marshal Anton Rudman. Zastopnik za Slov. Dom na Holmes Ave., Geo. Panchur, za Zvezodruštvo Lekškev, Geo. Panchur, za Zvezodruštvo Lekškev, Geo. Panchur, John Pezdirtz, Mary Kurnik, Frank Matoh in Frances Perko. Zastopniki za Jugoslovanski Kulturni vrt: Lovrenc Lekškev, Anton Šercel in Louis Simenc.

Doma iz bolnice

Te dni se je vrnila iz bolnice Mrs. Petrinčič na svoj dom na 1250 E. 58th St. Prijateljice jo lahko obišejo.

Prodaja radio aparativ

V Ameriki so prodali tekom letošnjega leta 5,330,000 radio aparativ, dočim jih je bilo lanško leto prodanih le 4,277,000.

Asesment

Tajnica dr. Marije Magdalene št. 162 KSKJ bo pobirala nočjo večer v stari šoli sv. Vida asesment od 6. do 7. ure zvečer. * V New Yorku je preminil eden najboljših ameriških odvetnikov, Martin Littleton.

Klub brezposelnih

Prihodnja seja Kluba brezposelnih se vrši v petek, 29. decembra, v S. N. Domu, dvorana 2. nov. poslopje. Pričetek ob 2. uri popoldne. Vabljeni so vsi člani.

Žid vprašuje glede politike v veri

Father Coughlin udriha po Ameriki radi Mehike

Zidovski rabine v Clevelandu Barnett Brickner, ki mnogo govorja po radiu in ki je znan kot prominenten židovski govornik, je včeraj izjavil dvom, da bi bilo koristno za splošnost, ker se Father Coughlin vtiča v politiko, v katero vmešava verska vprašanja. Rabine Brickner je sicer eden največjih priateljev Father Coughlina, na katerem se je izjavil, da je največji sociologični govornik svoje dobe, toda po mnenju Bricknerja se Father Coughlin ne bi smel dotakniti verskih vprašanj. "Apel Father Coughlina zadene v živo," je dejal Brickner, "in bojim se, da zna izzvati družinske strasti. On zaenjo apelira na farmarje, delavce in delodajalce, in dvomim, da bi bila njegova doktrina glede družabne pravičnosti na mestu," je dejal Brickner.

Še padajo glave

Moskva, 25. decembra. Nitij v predbožičnem času in na sam Božič, ki je v Rusiji seveda uradno odpravljen, niso vojaške sodnije boljševikov mirovale. 29. decembra so vseh prominentnih komunistov se je nahajalo včeraj pred sodiščem, otoženih, da so delali zato proti boljševiskemu diktatorju Stalinu. Prikazuje se, da čaka smrtna obsođa, tudi vseh onih 29 oseb, ki so bile danes pred sodnijo. Areterirani je bilo tudi 43 mladih dečkov, ki so tudi otoženi zarote, dočim se vrše aretacije starejših ljudi po vsej Rusiji brez prestanka.

Dospela iz domovine

Preteklo soboto je dospela iz stare domovine Mrs. Antonija Brne s sedem-letno hčerk

Romantika ameriškega zapada

IZVIRNI PREVOD ZA "AMERIŠKO DOMOVINO"

"Odvežite pse!" je ukazal ones. Ta nepridiprav, Sounds, bo postal še izbornen zaslovalec jaguarjev. Naš jaguar je moral ubrati tu gori nem."

Sli smo za Sounderjem in na pot je šla k rebrui Kmalu morali razjezditi in voditi onje za brzdo. Jones je bil vredaj in je prvi dospel na vrh bronka. Ko sva prišla tudi z in Wallace, težko sopeč, na h, je bil Jones s psi že iz vika. Toda glasno lajanje bendersovo nam je dajalo ravno smer. Z Wallacejem sva jezdila in zdirjala preko potkanjasta, vendar pa dokaj možješa, ko ona, ki smo jih prehodili. Pokrajina je bila dkoma porasla z borovci in tvenčastimi cedrami, s kozitete sva kmalu uzrla Jonesa. Allace mu je zaklicil signal, naš vodja mu je odgovoril, sva ga ob vznožju drugebronka, ki se je dvigal nad obelo, polno razbitih sten.

"Fantje, nikoli ne izgubite meri!" je rekel Jones. "Vedno, i vsakem ovinku, imejte v sečut, kje стоji naša kabina." i so drveli niz dol. Ta jaguroma biti tukaj nekje. Morživi dolni visokih stenah v žini studenca, in možno je, je prišel snoči sem h kaki iti živali, ki jo je tu kje zapal. Jaguari ne hodijo niti dače preč od svojih bivac. Glejte, tamle so Sounder ostali psi! Aha, dobili so pet sled! Dol, fantje, dol, in hajte, kar se da!"

O teh besedah je spodbodel na planil skozi borovce, meneč se za bodeče, iglaste je. Wallace konj je prasnil njim, da mu je kamenje odlo izpod kopit. Nato sem jaz zdirjal za njima. Vsepodsod je ležalo mrtvo, ohnelo drevje, ki je iztezado sebe svoje suho vejeje i polip svoje tipalke. Visoke ne so zapirale vsak prehod, spesvi na dno globeli, sem tul Wallacejeve in Jonesove ske klice. Satan me je ne po strugi usehlega hudourka. Nato sem se ustavil ter kal. Visoko gori nekje na ronku sem zatem začul tuljeje in lajež.

"Waa-hoo, waa-hoo!" so zaneli klici izza obronka ter odnili v stenah. Satan jo je zdaj sam od sebe naprej. Presenečen nad sem, izpustil vajeti ter mu volil, da je ubiral prosto svopot. Ah, kako je ta vrăžji in plezel! In ni mi vzelodgo, da sem izprevidel, da je ubral zloženjo pot, kakor jo bil jaz, če bi jo bil sam izdal. Trenutek zatem sem gledal visoko pred seboj nesa, ki je pravkar križal obtek in ki nam je zaklicil sem lovski klic. Zopet sem zanervozno cviljenje in lajež psov, toda zdaj mnogo bliže.

Vedel sem, da so psi nekaj sledili, pa bodisi karkoli že. tudi Satan je to tako dobro del kakor jaz, zatak pospešil svoj dir, da je kamenje kar celo izpod njegovih kopit. Ko sem dospel do onega ob-

(Dalje prihodnjič.)

V sak dan ena

je bila Kleopatra blondinka? Z isto pravico lahko trdim, je bila slavna egiptovska kralica blondika, kot lahko trdim, je bila črnolaska. Toda splošno bolj verjam, da je bila blaska, da je imela temno kočne oči in se jo zato včasih enuje tudi "črna kraljica iz Egipta." Toda zgodovinarji ne menijo barve njenih las. Po bila egiptanskega rodu.

Slava in konec Kozakov

Ob bregovih velikih rek, Dona, Kubana in Tereka, po bogatih ravnih južne Rusije, Sibirija in Kavkaza leže svobodne kozaste vasi z bogatim in oholim prebivalstvom. Zgodovina tega prebivalstva je prastara.

Ko so začeli prvi carji iz Moskve razširjati svoje gospodstvo nad Rusijo, se niso vsi uklonili novi oblasti. Kmetje, ki so postali tlačani bojarje, mali plemiči, ki so se cutili po novi oblasti ogrožene, roparji, tatovi, izprijeni svečeniki — z eno besedo: vsi nemirni življi niso hoteli o carju ničesar slišati, niso marali živeti v urejeni državi. Njim se je hotelo le svobode in to so si hoteli na vsak način zagotoviti. Drug za drugim, stotine in tisoči krepkih in pogumnih možakov je bežalo v "divje polje," kakor so takrat v Rusiji imenovali vse stepne na jugu, ki si jih car še ni bil podvrgel. Tam so se uredili v krdela, izvolili hetmana in živelj kot svobodni roparji in vojščaki. Pletili so vse, karkoli so dobili in bili so korenjaška družba, kakor si strumnejše misliti ne moremo. Imenovali so jih kozake, kar pomenja v jeziku njihovih sosedov Kirgizev: "Stepne ptice." Rusija, kakor tudi vsaka druga urejena oblast, s katero so prišli v dotik, jih je skušala zatreći. A nikomur se ni posrečilo, da bi zmogel te divje anarhistike. Vedno večje je bilo število kozastih krdel in vedno obsežnejše ozemlje, ki je trepetalo pred njimi. Doli v južni Ukrajini, ob Dnjepru, so slednjič ustanovili lastno ropano republiko, tako imenovan "Zaporosko Seč," v katero je bil sprejet vsakdo, ki ga je preganjal car ali je kakorkoli pogbenil iz urejene države. Na otoku Kortic se je nahajala trdnjava te republike. Begunec je mogel priti v trdnjava, nakar so ga po jako preprostih pravilih sprejeli v svobodno občestvo kozakov. Begunec je moral le pravilno odgovoriti na naslednja vprašanja: "Od kod prihajaš?" "Ne vem." "In twoje držansko ime?" "Ne vem." "Ali veruješ v Boga?" "Verujem!" "In v sv. Trojico?" "Tudi." — "Pokrijaj se!" S tem je bila sprejemna ceremonija končana. Beguncu so ponudili kozarec žganja, mu dali kozasto ime in tem je postal enakopravni član kozaste republike.

Tako so utrjale in tesnile vezi med ruskimi carji in kozaki, ki so se imeli drug drugemu mnogo zahvaliti. Vsepovsod na mejah vzhodnih in južnih step, v Sibiriji, pri Tatarih, na turški meji in na krimu so domovali zdaj kozaki in branili carja pred popoljnimi pastirskimi plemenimi. Rusija se je mogočno razvijati le po zaslugu kozakov, ki so kakor še varovali notranje pokrajine, odbijali divjaška plemena in nosili vso skrb za varnost nepreglednih meja. Zato pa je tudi car skrbel za svoje kozaste vojske in jim poklanjal pravice in svobocene, kakršnih razen njih nihče v vsej Rusiji ni užival.

Velika je bila v tistih časih in vse do svetovne vojne slava penosnih carjev in služabnikov, kozakov. Vse se jih je balo, vsej je spoštovano, samo v kavkaskih gorjanah je tlelo staro sovraštvo in so čakali na uru maščevanja. Kozaki pa se niso menili zato, kajti bati se jim ni bilo treba nikogar.

Zivljenje te svobodne armade je bilo svojevrstno; po dolinah Dona, Kubana in Tereka so vstopili državo v državi. Velikanska dežela južnih step je bila nedotakljiva lastnina kozaste vojske, ne posameznih kozakov, ampak vojske. Armada se je delila na poijke, in vsak polk je imel svojo deželo, v kateri so stale njezine vasi. Vsak odraženi kozak je prejel od armade koszemlje in vse, kar je treba za obdelovanje. Kadar je kozak umrl, je postal zemlja zopet last kozaste armade. Nekozak si ni mogel pridobiti zemlje na območju kozaste vojske, niti ni smel nekozak prebivati na kozastem ozemlju, razen na podlagi raznih dovoljenj, ki so se pa zelo redko izdajala. Kozaki so bili samostan, zaključen kasta, ki je skrbno pazila, da si je ohranila svoje pravice. Tudi ženili so se večinoma le med seboj. Imeli so svoje posebne običaje in nenavadne pojme o dolžnosti in časti.

Če je n. pr. kozak kozaku posodil denar, se je to zgodilo ponoči, natihem in pred kozaki ter so jim podar-

jali v osvajanje vedno nova ozemlja, dokler niso zadeli na bogate, s hribovskimi prebivalci nastanjene predkavkaške stepne. Ta hribovska plemena so bila carjem že odnekaj trn v peti. Kristjani so niso bili, mirni tudi ne, torej so podarjali njihovo ozemlje podjetnim kozakom. Za zavojevalki Kavkaza so bili določeni kozasti vojski kubanskih in tereških kozakov. Njihova naloga je bila, da z ognjem in mečem uničijo hribovska plemena, zato pa jim je car prepustil osvojeno deželo, da jaz sedežeo in žive v njej po starih kozastih zakonih. Tako se je začel veliki boj. Trajal je skoraj dve stoletji, do 1920 leta. To je bil nečloveški, zverinski boj, kateremu cilj ni bil slava ne vojaške časti, ampak je šlo za prvo in zadnje, zemljemo. Z žilavo vztrajnostjo so kozaki po načrtu uničevali polja, vasi in vodne vire hribovskih plemen, in namesto prastarih čerkeških, kabardinskih, čečenskih naselij so vstajale najprej revne koče, nato pa bogate vasi svobodnih kozastih armad. — Hribovska plemena pa na rovarski napad niso pozabila in v temnih vashih so se prikradi na maščevalci v kozaste vasi, jih napadli, odvedli kozasta dekle s seboj, nad moškimi pa izvršili krvno osvetvo. Nato so zopet odrinili v gore kozaste polki, uničili studente in pregnali hribovce. Vedno više in više so se umikali hribovci, dokler niso prišli tik pod večni sneg in led, kjer je odpadlo na posameznega moža samo še ena desetina hektarja zemlje. To zemljo so kozaki velikodusno prepustili premaganim. Ob izhodi globeli so potem postavili kozaki svoje trdnjave, da si noben hribovec ne bi upal zapustiti svojega ozemlja.

Tako so utrjale in tesnile vezi med ruskimi carji in kozaki, ki so se imeli drug drugemu mnogo zahvaliti. Vsepovsod na mejah vzhodnih in južnih step, v Sibiriji, pri Tatarih, na turški meji in na krimu so domovali zdaj kozaki in branili carja pred popoljnimi pastirskimi plemenimi. Rusija se je mogočno razvijati le po zaslugu kozakov, ki so kakor še varovali notranje pokrajine, odbijali divjaška plemena in nosili vso skrb za varnost nepreglednih meja. Zato pa je tudi car skrbel za svoje kozaste vojske in jim poklanjal pravice in svobocene, kakršnih razen njih nihče v vsej Rusiji ni užival.

Velika je bila v tistih časih in vse do svetovne vojne slava penosnih carjev in služabnikov, kozakov. Vse se jih je balo, vsej je spoštovano, samo v kavkaskih gorjanah je tlelo staro sovraštvo in so čakali na uru maščevanja. Kozaki pa se niso menili zato, kajti bati se jim ni bilo treba nikogar.

Zivljenje te svobodne armade je bilo svojevrstno; po dolinah Dona, Kubana in Tereka so vstopili državo v državi. Velikanska dežela južnih step je bila nedotakljiva lastnina kozaste vojske, ne posameznih kozakov, ampak vojske. Armada se je delila na poijke, in vsak polk je imel svojo deželo, v kateri so stale njezine vasi. Vsak odraženi kozak je prejel od armade koszemlje in vse, kar je treba za obdelovanje. Kadar je kozak umrl, je postal zemlja zopet last kozaste armade. Nekozak si ni mogel pridobiti zemlje na območju kozaste vojske, niti ni smel nekozak prebivati na kozastem ozemlju, razen na podlagi raznih dovoljenj, ki so se pa zelo redko izdajala. Kozaki so bili samostan, zaključen kasta, ki je skrbno pazila, da si je ohranila svoje pravice. Tudi ženili so se večinoma le med seboj. Imeli so svoje posebne običaje in nenavadne pojme o dolžnosti in časti.

Če je n. pr. kozak kozaku posodil denar, se je to zgodilo ponoči, natihem in pred kozaki ter so jim podar-

skrivoma. Dolžnih pisem ni bilo, dolžnik je enostavno s krečo na črni deski napravil križe, ki so pomenili posojeno vsoto. Če danarja ni pravčasno vrnili, ga upnik ni terjal za denar, marveč mu je zagrozil, da bo križe s table izbrisal; to je pomenilo za dolžnika največjo stramotu, ki si jo je bilo mogoče misliti. Če to ni pomagal, je upnik svojo grožnjo izvršil in se poslej branil, da bi od onečasenega sprejel denar.

Najprej so prišli v ravnino Oseti, potem Inguši, za njimi Čečeni in tem so sledila nešteta druga kavkaška plemena. Na ravnini, v plodni, na novo osvojeni stepi so si hribovska ljudstva odahnila, zavzela so zopet svoj prostor na solncu.

Za svobocene in bogastvo so kozaki služili carjem in izpolnili svoje dolžnosti do njih. Tvorili so stalno vojsko in bili v miru prav za prav vojaki na dopustu. Od mladih nog je moral kozak služiti carju in šele v pozni starosti je bilo njegove službe konec. Opromo in konja si je moral sam preskrbeti in če ni imel v to potrebnega denarja, je zanj založila armada blagajna. V miru je bila večina kozakov na dopustu po svojih vaseh, kjer so se pečali s kmetijstvom, v vojni pa so postavili na bojišče dvesto polkov, torej ogromno vojsko. Samo kozaki so smeli poveljevati kozakom, noben drug Rus, še manj pa inozemec. Zato so si prej sami volili svoje hetmane, in šele v poslednjem času je car imenoval vrhovnega poveljnika kozaste vojske. Atamane — poveljnike posameznih vojaških edinic ali vasi, so pa tudi poslej sami volili, enako večino drugih oblasti kozaste države. Samo vlad je po posameznih predelih imenoval car (kajti kozaki niso bili podrejeni splošnim oblastem ali ministrstvom) ki je veljal za vrhovnega kozaka.

Stoletja so živelj kozaki na ozemlju, ki so ga bili vzel kavkaškim hribovcem, se borili za carja, varovali svojo svobodo in bili prav za prav najbolj nazadnjaški živel carske Rusije. Ko je prišla svetovna vojna in živo krvava revolucija, so se pokazali kozaki v vsej svoji resnični veličini in zvestobi. Z Rusijo brez carjev niso hoteli imeti ničesar skupnega; ustanovili so lastne republike, izvollili svoje generale za državne poglavarje in ustanovili poseben grb: sod vodke, na katerem je jezdil oborožen, pa nag kozak, zraven kozak, — tako je izumrl južniški stari rod.

— 0 —

nejsih borcev v notranjost in jih s silo odstranili iz zadnjega boja, da bi se v njih, tako so rekli, ohranila kozaska korenika za bodočé čase.

V tem zadnjem boju so zmagali hribovci, dobili svoja prejšnja ozemlja nazaj, in ko se je boj poleg in je v deželi nastal mir, se je začelo veliko presejanje zgora, ki se danes trajata.

Najprej so prišli v ravnino Oseti, potem Inguši, za njimi Čečeni in tem so sledila nešteta druga kavkaška plemena. Na ravnini, v plodni, na novo osvojeni stepi so si hribovska ljudstva odahnila, zavzela so zopet svoj prostor na solncu. Sovjetska oblast z največjim podpira to preseljevanje hribovcev na ravan. Po pravici meni, da je edina pot za trajno pomiritev hribovskih rodov, zakaj na planoti se gorski zakoni ne morejo dolgo obdržati, preračnile so tu razmere.

Kozakov danes ni več. Kavkaz je v mnogoletnem boju — zmagal... V Rusiji se stavlja s kmetskim prebivalstvom. Njihovi zadnji ostanki pa — kozaska korenika — čaka in upa v tujini, da je edina pot za trajno pomiritev hribovskih rodov, zakaj na planoti se gorski zakoni ne morejo dolgo obdržati, preračnile so tu razmere.

Ko se je pripetila avto nesreča, sem bil poleg drage soproge, ki je izgubila življenje, pa tudi sam sem bil precej pobit. Komaj sem se vzdržal pokoneu in sem v resnicu potreboval tolažbe prijateljev, sicer ne bi ostal živ.

Ne bom pozabil nobenega, ki se je tedaj izkazal tako naklonjenega. Med številnimi lastnimi brati Hrvati sem videl tudi mnogo slovenskih družin, katerim se skupno zahvaljujem za vse, tako za cvetlice kot za avtomobile, za obiske v hiši, kot za spremstvo v cerkev in za avtomobile. Hvala Rt. Rev. Domladvetu, hvala vsem bratom Hrvatom in Slovencem, iskrena zahvala društvu sv. Pavla in dr. Marije Bistrčke za spremstvo ob pogrebu. Ob vsaki priliku bom drage volje skušal vrniti uslužbe. V imenu moje družine: Štefan Sabljak, soprog.

MALI OGLASI

Mr. Sabljak se zahvaljuje

Že pozno je, toda prepozno še ni. V dolžnost si stejem, da se prav lepo zahvalim našim dobrim prijateljem Slovencem in Hrvatom, sedom in drugim, ker so v moji veliki nesreči izkazali meni in moji družini toliko prijateljstva, v času, ko je bila žalost in nesreča tako ogromna, da jo je človek komaj prenesel.

Ko se je pripetila avto nesreča, sem bil poleg drage soproge, ki je izgubila življenje, pa tudi sam sem bil precej pobit. Komaj sem se vzdržal pokoneu in sem v resnicu potreboval tolažbe prijateljev, sicer ne bi ostal živ. Ne bom pozabil nobenega, ki se je tedaj izkazal tako naklonjenega. Med številnimi lastnimi brati Hrvati sem videl tudi mnogo slovenskih družin, katerim se skupno zahvaljujem za vse, tako za cvetlice kot za avtomobile, za obiske v hiši, kot za spremstvo v cerkev in za avtomobile. Hvala Rt. Rev. Domladvetu, hvala vsem bratom Hrvatom in Slovencem, iskrena zahvala društву sv. Pavla in dr. Marije Bistrčke za spremstvo ob pogrebu. Ob vsaki priliku bom drage volje skušal vrniti uslužbe. V imenu moje družine: Štefan Sabljak, soprog.

Zahvala družine Zakrajšek

Pionirski oče in mati, John in Marija Zakrajšek, ki stanujeta na 1015 E. 74th St., se želita na tem mestu iskreno zahvaliti enim in opravičiti drugim ob priliku ženitovanja njune edine hčerke Pavline, ki se je 17. novembra poročila z Mr. John Centom v cerkvi sv. Vida in se je vrila ženitovanska slavnost v Knausovi dvoranji. Mr. in Mrs. Zakrajšek sporočata: Ker je bil to edini slučaj v najinem življenju, da sva imela z enako zadevo opraviti, sva marsikaj pozabilo, kar bi morala storiti.

Sedaj se oglašajo najini prijatelji in znanci, ki so užaljeni, ker jih nisva povabil. Res to ni lepo, žal je nama, toda naj nama oproste. Skoro sva se bala, da bi v teh časih nadlegovala ljudi, ko je vsepovsod depresija. Mnogi so hotel

DRUŽINA JAZBORSKIH

(Za "A. D." prestavil M. U.)

"Glej, glej, dekla spravlja vse jagre pokoncu!" je zasmehoval Mostar, a glas se mu je jeze trezel. "Včeraj oni drugi... in danes že ti! Ja, saj res ne vem, koga bi izbral!"

"Drugi?" je vprašal Prelesnik. "Menda vendar ne Francelj?" Mostarjev molk mu je bil očvidno zadosten odgovor. "Aaaaah, tedaj mi Malka še bolj dopade! Se moram že požuriti in zasnubiti čimprej po vseh pravilih... čeravno si mislim, da se mi ni treba Francelja baš hudo batiti. Imam pač svoje vzroke. Ali jih mar nimam, Lovrenc?" Mežiketajočih oči je gledal Prelesnik Mostarju naravnost v obraz. "Tedaj, gospod brat in varuh... ako bi prišel v vsej resnosti, kaj bi imel na meni oporekat? Imam lepo službo, devetsto kron gotove plače, drva in stanovanje... in moja služba prinese še marsikaj, da v treh letih si prihranim tri tisoč kron... in kadar bo gospod grof poslednjič vzdihnil, tedaj me tudi ne bo v svojem testamentu pozabil... da, tako rad me ima! Mislim pač, da ne bi imel ti proti ničesar?"

Mostar je stopil tik preden, dve uri hoda je imel in bila že trda tema, ko je ugledal

razsvetljena okna koče. Ko je že šel proti domu, je čul za kak streljaj pred seboj trde Franceljeve stopinje. Francelj je bil šel v planino po psa ter ga se daj v naročju nesel domov.

Iz sobe so se glasile citre, a takoj utihnile, čim je Francelj udaril s čevljem ob prag. Hitro je grof Jazborski spravil dragulje, katere je bil v svoje kratkočasje zložil v obliku srca okoli gamzovega rogovja, v satulju ter obenem z njimi odnesel tudi rogovje v malo omarico, ki se je nahajala v steni ob vzglavju postelje ter je bila zaprta z močnim železnim zapahom in z močno ključavnico. Ko je grof zaklenil vratico, je Francelj vstopil. Debelo je gledal grof, ki je ugledal v lovčevem naročju psa, ki je imel na stegnu obliž.

"Kaj je psu?"

V kratkih besedah je Francelj poročal. Nemo je grof kimbal, dvignil psa ter ga položil na posteljo. Potem je pozorno pregledal obliž ter sedel k psu, ki je položil glavo na gospodarjevo stegno ter skušal hvaležno z jezikom doseči roko, ki ga je gladila. Počasi je dvignil grof pogled k Francelju, ki je stal na stezo in se ozrl, je Mostar še vedno stal na istem mestu, sredi sobe težko sopeč in rdečega čela.

"Si videl kaj divjačine?"

"Da, gospod grof." Izvlekel je beležnico in pričel svoj raport. Ko je bil s tem pri kraju, je globoko dahnil, kakor da mu je treba sedaj mnogo saper.

"In sedaj, gospod grof, sedaj moram že spregovoriti o tisti današnji stvari."

"Zakaj?" Okoli grofovih useten je zaigral komaj viden našmesek.

"Čuje venda, gospod grof, ali morete še vprašati: zakaj? Poglejte mi v obraz! Menim, da bi moral vsak otrok opaziti, kar sem današnji dan prestal. Res je, napol sem si sam krv, ni bilo prav, da sem se dal od jeze zapeljati in da sem roke položil na Prelesnika." Franceljev glas se je tresel in ustne so mu trepetale. "Stopiti bi bil moral pred svojega gospoda, kakor to storim sedaj in bi bil moral odkrito in pošteno vprašati: Ali resnično lahko kaj takega o meni verujete, gospod grof?"

"Ali sem mar izrekel kako sumnjo proti tebi?" je vprašal grof Jazborski.

"Tega ne, ampak..." Lovcu je zmanjkal besed, ko je slišal, da je Prelesnik stopil v kočo.

Tudi ni vedel, kaj naj odgovori na to grofovo vprašanje. V njegovih ušesih pa je še vedno zvenel Malkin glas: "Govori, Francelj, govor!"

Trudapolcu se je boril za besede, a ko je izpočetka par besed izjecljal, je zopet prišel v tir. Mirnega in vprašajočega pogleda so gledale grofovi oči Francelja. Kakor je bil govoril Malki, tako je govoril sedaj svojemu gospodu,

"poštenost v vsaki besedi. "Gospod grof," tako je zaključil, "moje roke so čiste. Ali mi se dačaj verujete ali ne verujete?"

Hladno in mirno se je glasij odgovor: "Da, verujem ti." Vrata so se odprala in iz kuhinje je bilo čuti škrtanje oginja. Prelesnik je vstopil. "Dobr večer, želim, gospod grof!" Šel je k mizi ter pričel pripravljati za večerjo.

Francelj je stal brez besede ter si z roko pogladil lase. Sedaj je dobil odgovor, ki ga je pričakoval, jasen in določen — in vendar mu ni ugajal. Postal je še trenutek ter si le venomer gladil lase. "Nu, torej..." je zamrimal končno, kakor da je sedaj vse v redu ter stopil proti vratom.

Grof je gledal za njim, a ko so se vrata zaprla, je vprašal: "Za koga pripravljaš?"

"Za vas, gospod grof, in za nato."

"Danes bom jedel sam!"

Prelesnik je napravil nemo kretajo, ki je bila zdaleka podobna poklonu, spravil dve žlici v predel ter zapustil sobo.

V kuhinji je strmel Francelj na ognjišču ter strmel v plamen. Ko je za seboj čul korak onega drugega, je skočil in niju pogleda sta se križala.

"Kaj hočeš?" je vprašal Prelesnik nedolžno, kakor šestnajstletno dekle. Francelja so zasklele pести. A premagal se je, se okrenil, stopil pred kočo ter sedel na klop. Dolgo je gledal miglajoče nebeške lučke, kakor bi pričakoval, da se bo zvezda utrnila — a vse so tako trdno tičale v nebeškem svodu.

Kake pol ure kasneje ga je Prelesnik klical k večerji. Šel je res v kuhinjo, a mesto da bi sedel k pony, katero je napol izpraznil grof, je splezal naravnost po lestvi v podstrešje.

Prelesnik je muzajše se pokimal, spravil žlico v tek ter zgodnjal: "Kdor se pri skledi trmoljavi, ta si rilca ne poplav!" Ko je pospravil večerjo, je pomil posodo, spravil v kuhinji red ter namazal posebno skrbno grofovo čevlje. Tedaj je stopil grof med vrata.

"Ti, zdi se mi, da je Lovčkov nos vroč."

Prelesnik je takoj spoznal, da

je grof boljše volje ter da se je najhujša nevihta že razkadiла. Skrbno je stekel v sobo ter pričel preiskovati na postelji ležečega psa.

"Gospod grof, le bodite mirni. Psi pač ni zlega. Saj bi bilo slabo, ko bi moral še ubogi psiček odnesti od te proklete zgodbe tudi kaj. In ker že ravno govorim o tem, gospod grof, moram še povedati..."

"Jezik za zobe!" ga je nahrušil grof. "Rogovje je tu, hvala Bogu! A stvar mi je šla danes ves dan po glavi. Saj je doceila nemogoče, da bi bil kak tuječek gamzu rogove odbil. In če ni bil tuječ, je moral biti eden izmed vaju. A kateri?"

Grof Jazborski je molčal.

Nad obema se je tresel strop — tam gori se je premetaval Francelj v svoji žalosti in ni mogel spati.

popravil zglavje ter poravnal cdeojo. "Tako, in sedaj potrite par minut, da prideš s špirito na postelji ležečega psa. Hotel je v kuhinjo.

Ko je kmalu potem prišel nazaj ter klečal in drgnil golo gozdrovno nogo, ga je grof pozorno gledal.

"Prelesnik! Sedaj mi pojve pošteno: ali bi mogel mislit tisto o Francelju?"

Ne da bi z drgnjenjem prenehal, je Prelesnik zamišljeno zmajal z glavo. In končno je dejal: "Nak, gospod grof... jaz ne bi mogel verjeti."

Grof Jazborski je molčal.

Nad obema se je tresel strop — tam gori se je premetaval Francelj v svoji žalosti in ni mogel spati.

11.

Še tisti večer, ko sta šla Rode in Albert skupno iz gradu v vas, je Prelesnik stopil k mizarju ter mu naročil za sliko potrebni okvir. Doma je potem ob razsvetljavi sveče napel platno.

Dva dni sta minila in Rode je od ranega jutra do poznevečera delal z vso vnočem. Tretji večer je bil osnutek na platnu že takoj napredoval, da se je Albert, ko se je oglasil na par besed pri prijatelju, skrajno začudil: "Čudim se! Pričakoval sem, da vam bo pripravil osnutka s svinčnikom in barvami vzel najmanj tri tedne. A kako že sedaj slika gorovi?"

Rode je zardel kakor mlado dekle. "Nikakor ne smete hvaležiti moje marljivosti," je odgovoril ponizno, medtem ko so se njegove oči kljub temu od večela potračili in prikriti. Kaj mi torej preostaja drugega, kakor pustiti, da je pet pet. A eno si zapomni, Prelesnik, in to lahko tudi onemu drugemu še danes pove: prvi med vama, ki me zopet razjezi... bo sfrčai!

Brez milosti in obzira!" Grof se je sklonil in prijel za svojo desno piščal.

Prelesnik se je držal kakor mučenec, ki stoji sredi arene in čaka mirno udano prihoda levoval. "Ako gospod grof tako govore z menoj, potem se pač ne morem več braniti. Mi pač ne preostaja drugega, nego da vršim svojo dolžnost v redu in da čakam uro, ko boste, gospod grof, uvideli..."

"Nehaj že vendar si svojim žlobudranjem!" je zagodnjal grof. Bolestno je nakremžil obraz in dvignil nogo na stol. — "Bog nebeski!"

"Kaj je? Ali vas zopet booli?" Prelesnik se je v trenutku spremenil v posebljeno skrb. "I, zakaj ne poveste? Sedaj pa pa tako lezite!" Z obema rokama je slaćil gospodu suknjič. "Posteljna topota je za to najboljša. A jutri morate biti zopet na nogah. Jutri ustrelite tri, štiri gamze in par dobroj jelenov!"

"Misliš?"

"Seveda! Bom že jaz skrbel! A sedaj le takoj v posteljo!"

Grof se je pustil spraviti v posteljo, pri tem pa je stopal z desno nogo tako previdno, kakor da je pod potresen z žebliji. "Hudič! Tako hudo kakor danes, me pa že davno nisi imelo! Saj mi to za božjo voljo ne bo ostalo?! Saj potem že skoro ne bi mogel na noben hrib! A kaj zato! Lova radi tega tudi ne bom opustil... kadar me noge ne bodo več nosile, se bom dal pa nositi na lov... Dokler so še oči dobre, stvar še ni izgubljena!"

"V plohi besed nežne skrbnosti" je Prelesnik gospoda slekel, mu

te, da često sam ne vem, kako."

Albert mu je položil roko na ramo. "Resnične umetnosti ni še nihče naredil... resnična umetnost se sama ustvari. A

pridite; pozna se vam: stroj se je ugrel. Še kako uro časa

imam, torej se greva lahko nekoliko potepati."

Ko sta par minut kasneje šla po strmi stopnicah, sta čula izbe Malkin glas, ki se je igrala z otroci:

Mlinar, mlinar vrečar, ali si doma?

Teci, mlinar, tec!

miška gre po te.

Dva otroška glasova sta vrisala od veselja, a vmes je bilo čuti tretji, tenak glasek.

(Dalje prihodnjic)

Dr. Anthony L. Garbas
SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK
v Slovenskem Narodnem Domu
6411 St. Clair Ave.
Henderson 0919

POZOR!

Predno kupite pohištvo, si gozovo oglejte našo popolno založbo v obeh trgovinah. Primerjajte cene in blago.

A. Grdina & Sons
HENDERSON 2088
6019 St. Clair Ave.
15301 Waterloo Rd.

Cimperman Coal Co.
1261 Marquette Rd.

HE 3113

DOBER PREMOG IN TOČNA POSTREŽBA
Se priporočamo
F. J. CIMPERMAN
J. J. FRERICKS

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI

NAŠE LJUBLJENE IN NEPOZABNE MATERE

Johane Kramaršič

roj. Milavec

ki je preminula in nas za vedno zapustila dne 26. decembra 1933. — Predraga nam pokojnica:

Leto dni bo že poteklo, grob pokriva ko Vas tam; tuga vedno še velika, pa navdaja srca nam.

Zemlja v grobu Vas že krije, rešeno težav sveta; nam pa solza z lica rosi, nihče ne uteši srca.

Draga, nepozabna mati, Mir in pokoj naj Vam bo! Vsem nam up le še ostane: da se enkrat združimo!

Zaluboči sinovi in hčere:

LOUIS, TONY, HAROLD; JOHANNA, MARY.

Cleveland, Ohio, 26. decembra 1935.

Dober časopis je dober tovaris!**AMERISKA DOMOVINA**

vedno prinaša
NAJNOVEJŠE NOVICE
POUČNE ČLANKE
LEPE POVESTI

RAZNE
ZANIMIVOSTI

NOVICE IZ
STARE DOMOVINE

V SLOV. DEL. DOMU na WATERLOO RD.

V NEDELJO 30. DECEMBRA

ob 7:30 zvečer

GODBA: RESNIK TRIO

Srnjakovo vecerjo
priredi
ST. CLAIR RIFLE & HUNTING CLUB

Glavna točka programa bo: izročitev zastave, ki jo poklonijo štirje streški klub našemu klubu kot prvakom v letošnji streški sezoni.

Fina večerja, izvrstna pijača in najboljša zabava se obeta vsem, zato je vsak prijazno vabljen, da se udeleži.